

Karl Ove Knausgård
HAJNALCSILLAG

A fordítás az alábbi kiadásból készült
Karl Ove Knausgård: *Morgenstjernen*
Forlaget Oktober, Oslo, 2021

A könyv fordítását támogatta a NORLA

Copyright © Karl Ove Knausgård, 2020
All rights reserved
Hungarian translation © Kúnos László, 2023

Amikor kijött a blokk, visszavittem a pénztárhoz, és beolvastam. Az öregasszony kifizette, aztán elmentem vele a cigaretta-automatához, ott is beolvastam a kódot, és átadtam neki a doboz cigarettát, ami alul kiesett a tartóba.

– Köszönöm – mondta az öregasszony, betette a dobozt a szatyrába, és kiment, épp akkor, amikor az ajtón belépett egy ötvenes éveiben járó férfi, akinek a látványától pánikba estem, és gyorsan elfordultam, hogy ne lásson meg.

A fene vinné el!

Ő meg mit keres itt?

Pár perc, és ott áll majd a pénztár előtt, és pakolja ki az árukat a szalagra, és nincs más, aki kiszolgálja, csak én. Helenének most van a pihenőideje, Dagfinn benn ül az irodájában, Trude folyamatosan ingázik a raktár és a bolt között.

Mert a pasi Ommundsen volt, semmi kétség, rögtön felismerem, pedig már három éve, hogy befejeztem a sulit.

A világon semmit nem utáltam volna most jobban, mint egy ilyen beszélgetést.

A Bunnpris kasszájában.

„Maga az, Iselin? Itt dolgozik?”

Bólintok, mosolygok, fészkelődöm a székeimen, nézek magam elé.

„Nem butaság, ha az ember dolgozik is” – folytatná. – „Na, de hogy megy a tanulás?”

„Jól” – kellene válaszolnom.

„És mit tanul? Hova ment? Pszichológiára?”

Bólintanék.

„De örülök, hogy látom! Sokat gondolok magára, amióta végzett. Az igazat megvallva, nem minden diákkal vagyok így.”

Talán még egy kávéra is meghívna.

A három lány most ért a pénztár elé. Három Red Bull energiaital és három doboz cigaretta. Nem lehetek több tizennégy vagy tizenöt évesnél, de nem kértem tőlük igazolványt, azt akartam, hogy tűnjenek el minél gyorsabban. Tekeregtek, forgatták a fejüket, és csak nehezen bírták visszafojtani magukban a nevetést, amikor látták, hogy nem akarom ellenőrizni az életkorukat.

Ommundsen valószínűleg a bolt másik végében tartózkodott. Felálltam, és amilyen gyorsan csak tudtam, végigmentem

a polcok közötti folyosón a raktár ajtaja felé, mert egyszerre többen is bejöttek az utcáról, és a kasszát nem lehet felügyelet nélkül hagyni.

Ommundsen ekkor fordult be a saroknál, lehajtottam a fejemet, amennyire bírtam, és egészen a fal mellé húzódva mentem el mellette.

Ez sem segített.

– Iselin? – kérdezte.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna meg, vagy nem én volnék Iselin, csak siettem tovább, kinyitottam a raktár ajtaját, és a túloldalon kimentem Helenéhez, aki a falnak támaszkodva ült, és lehunyt szemmel élvezte a napsütést.

– Beülnél a pénztárba két percre? – kérdeztem. – Vécére kell mennem.

Helene kinyitotta a szemét, és felém fordult.

– Nem bírod visszatartani tíz rohadt percig? Ez a pihenőidőm.

– Utána megkapod a szünetem felét. Tedd meg, kérlek.

Sóhajtván felállt.

– Két perced van – mondta. Közelről jól látszottak a sebhelyek az arcán, ha ő jött utánam, mindig vigasztaló gondolat volt, hogy milyen pocskékul néz ki.

Átvágtam a raktáron, bementem a szűk, rossz szagú vécébe, becsuktam magam mögött az ajtaját, leültem a vécé fedelére, és elszámoltam százhuszig, miközben nyitott szájjal vettem a levegőt.

Közben visszatért a fejfájásom. Mintha valaki egy szál drótot húzott volna keresztül az agyamon. Néhány másodpercig tartott csak, de azalatt nem tudtam gondolkodni, nem bírtam semmit sem csinálni, mindent betöltött a metsző fájdalom.

Aztán elmúlt, éppolyan gyorsan, ahogy jött. Lehúztam a vécét, hátha már áll kint valaki, kezet mostam, letéptem néhány vécépapírt, megtöröltem vele a kezem, bedobtam a csészébe, vártam, amíg a tartály megtelik, és újra lehúztam.

Ommundsen remélhetőleg már elment.

De amikor visszamentem az üzletbe, ott állt, és várt.

– Iselin – mondta. – De örülök, hogy látom.

Napbarnított bőr, csillogó, fehér fogak, hófehér ing.

– Helló – mondtam. – Maga az?
– Igen, csak a hétvégére jöttünk át egy kollegámmal. Tegnap megnéztük az *Orfeuszt*.
– Örülök.
– Hogy van? Itt dolgozik, ha jól értem? Láttam az előbb, és megkérdeztem a pénztárban, hogy tényleg maga-e az.
– Értem.
Kérdő tekintettel nézett rám.
– Jól vagyok – mondtam. – Minden rendben, lényegében.
– Hamarosan befejezi a tanulmányait?
– Még van hátra valamennyi – feleltem. – De bocsánat, men- nem kell dolgozni.
– Persze, persze – mondta Ommundsen. – Este hánykor vé- gez? Megihatnánk valamit valahol. Vagy az furcsa lenne?
– Nem, nincs benne semmi furcsa – feleltem.
Továbbra is kérdőn nézett rám.
– Nagyszerű! Mondjuk az Opera Kávéházban?
– Rendben – mondtam, és elindultam a pénztár felé. – Akkor ott találkozunk!
Utánam jött, kezében a nejlonzacskójával.
– Nem mondta meg, hánykor végez.
– Nyolckor.
– Akkor mondjuk találkozhatnánk fél kilenckor?
Bólintottam.
– Ne gondolja, hogy inni járok a régi diákjaimmal – mondta. – De magával nagyon szívesen beszélgetnék.
– Ezzel én is így vagyok – mondtam.
Helene dühösen nézett rám.
– Akkor viszlát! – mondtam Ommundsennak, aki kifelé me- net üdvözlésre emelte a kezét, én meg visszaültem a pénztárba.
– Ez bizony az egész pihenőidődet jelenti, öreglány – mondta Helene.
– Oké – feleltem.
Legszívesebben elbőgtem volna magam. Ommundsen annyira kedves volt, és annyira bízott bennem.
Találkozni az Opera Kávéházban azonban semmiképp nem akarok vele.

Nem ettem semmit egész nap, úgyhogy zárás után leültem néhány egymásra fektetett raklapra a hátsó udvarban, egy zacskó mogyoróval és egy Cola Lighttal a kezemben. A pólóm alatt kellemetlenül izzadtnak és ragacsosnak éreztem a bőrömet. A nap már majdnem lement, de az aszfalt fölött még vibrált a levegő a melegtől. A közelben álló konténerből rothadó gyümölcs szaga csapott meg. Bedugtam a telefonom fülhallgatóját, és megnéztem azt a régi Ariana Grande-videót, amiben felénekel egy hangot, aztán lejátssza, közben ráénekel még egyet, aztán lejátssza a kettőt, és ráénekel egy harmadikat, és így tovább, újabb és újabb hangokat szólaltat meg, újabb és újabb harmóniákat, míg végül egy egész istenverte kórus énekel bent a saját szobájában. Fantasztikus felvétel. Ha van valaki, akit zseninek lehet nevezni, akkor ő az. Az embereknek sejtelmük sincs róla, milyen nehéz, amit csinál. Voltaképpen lehetetlen.

Ezt szoktam nézni a pihenőim idején, ezzel jutalmazom magam. Ezzel vagy bármelyik Billie Eilishsel.

Elindítottam a *Bad Guyt*, nekidőltem a falnak. A zene hihetetlenül feldobott, kedvem lett volna elmenni valahova. Leszarni mindent, inni és táncolni.

Helene az ajtónak támaszkodva cigizett. Amikor észrevette, hogy ránézek, kinyitotta a száját, és úgy tett, mintha mondana valamit.

Haha, tátogtam én is.

Ekkor viszont tényleg mondott valamit.

Egyik fülemből kihúztam a fülhallgatót, és kérdőn néztem rá.

– Ki volt az, aki utánad érdeklődött? – kérdezte.

– Nem érdekes – feleltem, és visszadugtam.

Megint mondott valamit.

– Mi van?

– Nem olyanak látszott, mint aki nem érdekes – mondta Helene. – Ki volt az?

– Egy régi tanárom.

– Lefeküdtél vele?

– Hagyjál már – mondtam, és visszadugtam a fülhallgatót, felnyomtam a hangerőt, kiöntöttem a maradékot a zacskóból a kezembe, és a számba dobtam.

Mi az istennek szobrozik itt? Ha elmegyek valahova, ki kell festenem magam, de előtte nem akarom. A vécé meg túl undorító.

Lehalkítottam a zenét, és felhívtam Jonast, de meggondoltam magam, egy csengetés után kinyomtam, és inkább sms-t küldtem neki.

Mész valahova ma este?

Felálltam, fogtam a táskámat, és bementem klotyóba.

Már elmentem. És te? – válaszolta.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2023-ban
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9198
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4269-4